

Жълтичкитѣ.

Едно време Дѣдо Господь надвечеръ слизалъ въ Ръжево съ магаренцето си, спиралъ на Желювата кръчмичка да си купи солчица. Ръжовскитѣ декурлига отивали при бѣлото магаренце, милвали го по челото и то кротувало. Дѣдо Господь имъ давалъ по две сребърни парички и потеглялъ нагоре.

Една вечеръ завалѣло дъждъ. Дѣдо Господь рекълъ на Свети Петра:

— Свети Петре, я слѣзъ да ми купишъ солчица, че моятъ ботушъ тече.

Свети Петъръ заключилъ рая, яхналъ бѣлото магаренце и слѣзалъ въ Ръжево. Нея вечеръ въ кръчмичката на Желя имало голѣма веселба. Единъ селянинъ си билъ дошълъ отъ Влашко и разправялъ, че уловили чумата. Пъхнали я въ едно гърне и я заровили въ дънъ

земя. Нѣма вече чума. Цѣлото село трепнало отъ радостъ. Ударили на веселба. Желю съ голѣмия като буре коремъ извадилъ отъ мазето три бѣчви съ старо вино. Дѣдо Златанъ гайдарьтъ се намѣстилъ на едната и надулъ гайдата. Като влѣзълъ Свети Петъръ, селянитѣ скочили, сторили му пжтъ. Купилъ божиятъ ключаръ солчица и тръгналъ да си ходи. Веселиятъ дѣдо Златанъ го спрѣлъ:

— Свети Петърчо, да щешъ да ни направишъ едно добро. Седемъ поклона ще ти сторимъ.

— Какво добро?